

A teremtés hierarchiája

„*Hierarchia*” görög szó, és papuralommal fordítják. Ez a fordítás azonban nem egészen pontos, mert „*hieros*” jelentése szent; hierarchia tehát a szentek uralmát jelenti. „*Archo*” jelentése: elsőnek lenni. Hierarchia tehát a szentek elsősége.

A közhasználat szerinti papuralom-jelentés mellett a szó a teremtményeknek rangfokozatát Istenhez való viszonyukban is jelentheti. Isten nem egyformának teremtette teremtményeit, hanem alsóbb és magasabb fokra, úgyhogy az alsóbb és felsőbb fokon levőnek tisztelettel és engedelmességgel tartozik. A magasabb fokon élő teremtmény vezeti, irányítja alacsonyabb fokon levőt, uralkodik rajta. A magasabb uralma az alacsonyabbon Isten akarata és annyira be van oltva a teremtmények természetébe, hogy rangfokozat mindenütt kifejlődik. Vannak, akik ösztönszerűleg vezetnek és vannak olyanok, akik kívánják, hogy vezessék őket. A teremtés hierarchiája alatt tehát a rangsort értem, melyben a Teremtő Maga teremtette be az élőlényeket, és amely ösztönszerűleg alakul ki mindenütt. Akadnak olyanok, akik vezetni, uralkodni akarnak anélkül, hogy erre Istentől kapott adottságuk volna; vannak olyanok, akik megfutamodnak a vezetéstől, holott Isten arra rendelte őket. Mindkét csoport kivonja magát Teremtőtől megállapított rendből, azaz nem szenteli magát oda s Teremtőnek; ezeknek egymáshoz való viszonya nem hierarchia, mégha a hierarchia szót használják is viszonyuk megnevezésére. Ilyen hamis, erőszakolt hierarchiáról nem akarok beszélni most. A szentek uralmáról szólok, akik azért szentek, mert Istennek szentelték magukat; Istennek engedelmeskednek ebből az engedelmeskedésből egy hosszú, kiterjedt uralmi rendszer fejlődik ki, melyet a Teremtő gondolt ki, és melynek a teremtmény odaadja, odaszenteli magát. A hierarchia isteni intézmény; de nem minden uralmi rendszer, amelyet az emberek hierarchiának neveznek, mondható isteni intézménynek. Abból, hogy az igazi szentek: az igazi szenteknek engedelmeskednek, egy csodálatosan boldogító és dicső rend valósul meg, melyet nem ember, hanem a Teremtő gondolt ki és csak Ő valósíthat meg.

A szabadság szóval legtöbbször a lázadást nevezik meg, mellyel az ember mását az Isteni rendből kitepi. Helyesen a szabadság szó olyan helyzetet jelent, amelyben az ember nincs akadályozva abban, hogy az isteni rendbe beilleszkedjék. A szabadság önkéntes engedelmesség, képesség arra, hogy az ember az Istentől beléhelyezett célnak megfeleljen. Az egyenlőség szónak is két értelme van. Helytelen jelentése az, hogy mindenki olyan, mint a másik, ugyanazt csinálja, jogaik, kötelességeik azonosak. Ez képtelenség. Régi allegória a test allegóriája. Ha egy testben csak kéz van, az nem egyenlőség, hanem abszurdum. Ha egy szervezetben nincs fej, mely uralkodik, akkor az a szervezet nem él. Kellenek

magasabb, vezető szervek és alacsonyabbak, melyek vezetetik magukat. Minden test akkor boldog, ha abban minden szerv akadálytalanul végezheti saját feladatát. A láb akkor boldog, ha a szem helyén van, és lábat visszatartja attól, hogy veszedelembé lépjen. Az igazi egyenlőség abban áll, ha minden tagnak szabadsága van saját feladatának elvégzésére. A tudósnak szüksége van kanászra és a szakácsnak szüksége van kuktára. De a kanásznak is szüksége van tudósra és a kuktának is szüksége van szakácsra. Ha a kanász azt kívánja a meteorológustól, hogy ne pontként felváltva a kanász is menjen időjárás-jelentést írni, és ha a kukta szemtelen lesz és másnap ő adja oda a habot megkeverni a szakácsnak, és azalatt a kukta ízesíti meg az ételeket, nem egyenlőség lesz, hanem felfordult világ. Tönkre megy az ország, amelyben naponként váltakozva áll minden tótágast. A fűtő nem állapíthatja meg, hogy mikorra fűtsön be, csak a hivatalvezető, és a tanuló nem irányíthatja tanárát. Ezért a hierarchia a Teremtő gondolata; de az isteni hierarchiában a kukta éppoly szent, mint a szakácsmester, a kanász éppoly szent, mint a tudós, a takarító asszony éppen olyan szent, mint a miniszter és a tanuló és tanár egyformán drágák Annak, akitől minden világosság származik.

Az egyenlőség abban található, hogy mindenki megbecsüli a másikat; mindenki hálás a másik munkájáért. Az engedelmeskedésben nincs egyenlőség, mert a nagyobb képességű uralkodik, és az alacsonyabb képességű engedelmeskedik. A vezetetteknek a vezetők ellen való lázítását senki sem csinálja a saját portáján, ahol megélni akar; hanem mindenki csak a szomszéd portáján csinálja, hogy a szomszéd életét felforgassa, és aztán a nyomorított szomszédot szolgájává tegye. Otthon engedelmisséget kívánunk, a szomszédot pedig nyomorúságba taszítjuk, hogy kirabolhassuk. Ha a vezetettet a feladatát teljesítő vezető ellen lázítjuk, a vezetettnél nagyobb kárt okozunk, mint a vezetőnek; mert a vezetők rendszerint inkább megélnék a vezetettek nélkül, mint fordítva. Ezért a hierarchia szentség, ha az isteni rendet értjük alatta. Ha az isteni világrendet emberi renddel cseréljük fel, akkor az többé nem is a hierarchia, hanem annak torzképe.

Ezek után érdekes a Szentírás kapcsán bepillantani abba a világrendbe, amelyet a Biblia állapít meg.

A parancsoló, vezető személyiségekre a Biblia sokszor utal és igen sok kifejezés jelöli ezeket az uralkodásra hívottakat. Csak néhányat válasszunk ki ma ezek közül. Az Újszövetség szól királyokról, urakról, elsőkről, fejedelmekről, fennhatóságokról, hatalmasságokról és erősökről. A hamis egyenlőség ezeket ki akarja törölni a világból, és ezeknél helyére uralkodók helyett uralom-nélküli eget, anarchiát akart helyezni: Volt idő, amikor nemes gondolkodású, az emberek boldogságán dolgozó emberek is az anarchizmusban látták a társadalom

gyógyulását; abban, hogy minden ember független és minden uralomtól szabad legyen. Aztán kiderült, hogy ez a fantom örökség és az anarchisták utódai a legkegyetlenebb kényszert hozták a világra, az egyéniség teljes elnyomását, az egyetemes rabszolgaságot. Az anarchisták közt voltak nemesebb világot áhító elméleti emberek, akik gondolkodásukban eltévelyedtek és voltak fenevadak, kik azzal akarták elhozni a jobb világot, hogy az uralkodókat megölték, így ami szelíd, senkinek sem ártó, beteg Erzsébet királynénkat. Hasonló eszközökkel dolgoznak a magukat jobboldaliaknak nevező francia ultrák, akik vad öldökléssel akarnak rémületet kelteni, hogy a megrémült emberek önként rabszolgáikká legyenek. Éltek e világon olyan fenevadak, akik népeket pusztítottak el, hogy egyedül ők maradjanak ezen a világon. Az Isten világrendjét, és szentek uralmát nem fenevadak valósítják meg, hanem az emberek legnemesebbjei és legbölcsebbjei, akik természetesen vannak uralomra, hívva. Ez az uralkodó tábor méltán viseli a hierarchia, szentek uralma nevet. Ezek alatt természetesen nem elhájásodott, selyembe öltözött, aranyat, drágaköveket viselő puhányokat kell érteni, hanem olyan vándorait e világnak, amilyen a Názáreti volt. Az előbb felsorolt uralkodók éppen olyan szükségesei a társadalomban, mint az emberi testben az agy, amely a különböző szervek munkáját irányítja, összehangolja. Az agy jelentősebb része a fejben van, azért a fej szó a társadalmi rendszerben is uralkodót jelent. A „*kephalé*”-n kívül a görög nyelvben s „*knész*” szó is fejet jelent; az ebből képezett „*kratos*” uralmat, az uralkodás hatalmát jelenti. A „*kratein*” ige jelentése: kézben tart, uralva valaminek. A „*kratos*” a teremtmények világában az uralkodás ajándéka. A „*kratos*”-nak erővel való fordítása tehát pontatlan és megtévesztő. A testet és annak munkáját kézben tartó hatalom tehát e fej. Nagyobb és kisebb társadalmi egyesülésekben, csoportosulásokban mindig szükség van fejre; azért az egyesülés első dolga az elnökválasztás. Ha az elnököt más szóval jelölik meg és azt a látszatot igyekeznek kelteni, mintha a társulás az egyenlőség alapján jött volna létre, az ilyesmi mindig öncsalás, vagy porhintés, mert a más nevű vezető is csak vezér. Vezető nélkül szétbomlik a társadalom teste.

Láttuk, hogy a vezetőket különböző nevekkkel jelöli Biblia. E nevek általában egyaránt jelölnek magasabb és alacsonyabb fokon ülő uralkodókat. Így az úr szó jelöli magát az Istent, a Septuaginta a Jahve nevet ezzel görögösítette és ennek következtében Jézust, mint Istent is Úrnak nevezünk, de jelent a szó kisebb urakat is; sőt két közember is nevezheti egymást úrnak. Így találkozott egymással az úr és szolga szó, amikor két miniszter így köszönti egymást Szervusz miniszter uram! Szervusz is, miniszter is szolgát jelent. Ez az eset mutatja, hogy a szók is devalválódnak, amikor tartalmuktól fosztják meg őket. A Biblia azonban megőrzi a szavak tartalmát, és ezért a bibliai gondolkodás mélyebb, valóságosabb, mint a

mai szóhasználat. A mai társadalom egyik legbántóbb sajátossága, hogy az eszmék régi tartalma eltűnt, a nyelv megtévesztő lett. Így ma az „alázatos szolgája” sem alázatosságot, sem szolgát nem jelent; a „jó napot” kívánásánál senki nem gondol semmi jóra. A „szeretlek!” azt jelenti: paráználkodni akarok veled; az anyai tekintélyt maga az anya dobja félre, amikor három éves gyermekét kisanyámnak szólítja; „kegyelmes úrnak” nevezték a félelmetes zsarnokot; az „*euergetész*” jótevő szóval nevezték a görögök azt az uralkodót, aki gonosztevő volt; „*epiphanész*”-nek nevezték, azaz ragyogónak a legsötétebb lelkű embert, az antikrisztust; nagynak nevezték a gyermekgyilkos családirtó Heródest és elvtársnak nevezik azt, akinek lelkületét, elveit egyáltalán nem ismerik. Ezzel a hazug társadalommal szemben a Biblia világa a valóság világa. Itt a fej uralkodót jelent, ki kézben tart és kormányoz. Ezért olyan fontos a bibliai szavaknak bibliai jelentését megérteni és nem modem szavakkal fordítani azokat, melyek a bibliai fogalmakat üressé teszik. Milyen üreseké lettek a kánaáni nyelv mai beszélt idiomájában a kegyelem, a hívő, az egyház, a testvér és még sok más bibliai szó! Mert a szavak mai jelentése a mai embernek már nem fontos; mert a mai ember és részben a mai keresztyén is bizonyos, biztonságot nem nyújtó bizonytalanságban lebeg, mert a mai ember annyit tud, hogy a legelemibb dolgoknak lényegét nem érti; mert ész és értelem nélkül írt dalaiban a hűtlenségre csábította hűségre hívja fel, és hívőnek nevezi magát ez önáltató: azért van szükség emberekre, akik mindent igazi néven neveznek, és olyan társadalomra, melynek beszéde annyira megbízható, hogy az esküdözés úgy hallatszik, mint *hitelrontás*, -„*blaszphémia*”. Próbáljuk meg az uralkodás bibliai szavainak való tartalmát és jelentését megtalálni.

Vannak uralkodóra alkalmazott szavak, amelyek alacsonyabb és magasabb fokon kormányzókat jelölnek, így az úr, vezér, első, vagy elnök, fennhatóság szavak, melyeknek bibliai görög neve: *küriosz*, „*archön*, *arché*, *exouszia*” és van egy oly méltóság, mely bibliai korban mindig a legmagasabbat jelentette: a király, melynek héber nevét, a melek-et ma, a legteljesebbel devalválva, ebben a szóban találjuk meg: mélék, ami eléggé mutatja, hogy az régen magas, szent volt, milyen hitvánnyá lett a mai hitvány lelkű korban. Először ezt a legmagasabbat, a királyt vegyük szemlélet alá. A bibliai korban élő pogányok még Isten jelölésére is használták ezt a szót, mert *Molokh* ugyanaz a szó, mint *melekh*. A magyar király szó azonos a Károly névvel, mely egy tényleg nagy és áldással uralkodó király neve volt, a tényleg "Nagy Károlyé". A héber „*melekh*” szó olyan embert jelöl, aki tanácsol, elhatároz, amit a fej tesz a test tagjai között. A megfelelő görög szó - király: „*baszileusz*”, eredetileg összetett szó volt: „*bainó-laos*”, ami azt jelenti:

az, aki a nép fölé hág. A „*laos*” nem kisebb népegységet jelent, hanem az egész népet, ezért a király az egész nép urát jelenti.

A királynak vannak olyan ismertető jelei, melyek méltóságát igazolják; így az a tény, hogy Isten hívja el őket. Sault, Dávidot, Salamont, Jéhut Isten választotta ki; ugyanezt halljuk Kürosz perzsa királyról; ezért a királyok ama jelölése: „Isten kegyelméből”, nem helytelen; csak az a kérdés, hogy csakugyan Isten hívta el-e valamennyit, vagy maga tolt fel magát királynak, mint tette azt Nimród, tették általában a világbirodalmak alapítói és mindazok, akik hódítás útján lettek királyokká; de még ezekre is áll annyi, hogy Isten eltűri őket és munkájukért méltónak ítéli őket arra, hogy akik adót, vámot fizessenek alattvalóik. Így ítelt Jézus is, amikor azt kérdezték Tőle: Szabad-e a császárnak adót fizetni? Így ítéli meg Pál is, mikor ezt mondja: Nincsen hatóság, csak Istentől való! A királyoknak ez az Istentől rendelt volta azonban érvényes minden hatóságra, tehát erről még nem lehet a királyt feltétlenül felismerni, másik ismertető jele a királynak a fölkenetés. Sámuel próféta azzal közölte Saullal, Dáviddal az isteni kiválasztást, hogy felkenete őket. Ámde fölkenete a főpapot is és a kenet Isten minden igazi gyermekének kijár. A kenet tehát nem feltétlenül biztos jele annak, hogy valakit Isten királlyá hívott el; de a kenet hiánya okvetlenül jelenti a királlyá való elhívás hiányát is. A kenet olaja Isten Szent Szellemének jelképe és a felkenés annak képe, hogy valakit Isten előkészített, képességgel ruházott fel arra, hogy király, próféta, vagy akár jó mesterember, művész legyen. Van azonban a királyságnak egy járuléka, amely csak a királyt illeti meg /későbbi időben a herceget is megillette/ és ez a járuléka a trón. A Szentírás sokszor használja a király szó helyett egyszerűen a „trón” szót.

A trón egy emelvény, melyre lépcsők visznek föl. Az emelvény a király kiemelt helyzetét, másságát, vagy magasztosságát jelzik a lépcsőfokokat a ranglétrát, melyen magasabb, vagy alárendeltebb urak, vezérek, hatóságok a király mellett foglalnak helyet, illetőleg a király rendelkezésére állnak, vele az uralkodást megosztják, a királynak értesülésekkel, tanácsokkal szolgálnak, illetőleg a király rendelkezéseit, döntéseit megvalósítják, vagy alacsonyabb hatóságoknak tovább adják. A király nem személyesen érintkezik alattvalóival, közvetítőkre, közbenjárókra van szükség. A királyok királya és urak ura, a végtelen, örök Mindenható Isten minden teremtményével személyesen érintkezésben van; de Ő is használ uralkodótársakat, közbenjárókat, mert szentsége, azaz egyedülvalósága távol tartja a közönségest, azaz a nem szentet. A trón tehát egy bútor; kiemelt szék. A Szentírás beszél mennyei trónusról; azonban azt nem bútornak írja le, hanem élő, személyes lények egymás mellé rendelésének. Ezeket a személyes valóságokat Kerúboknak, vagy élőlényeknek mondja az írás, sőt valószínűleg a

szférák is azonosak velük. Jelképes számmal megjelölve négy élőlény alkotja a trónust, akik négy arcot viselnek, azaz négyféle természetet. A kocka, a négyes szám idoma, a teremtést jelzi minden kiterjedésében; a négy Kérub tehát az egész teremtésre kiterjedő isteni fennhatóságot, a négy az egész teremtésre kiterjedő lényegközösséget. Íme a szellemi trónusra mutat Isten, mikor azt mondja:

„Trónusom az ég, lábam zsámolya a föld”. Isten trónusát a teremtés gondviselésével megbízott angyalok képezik; Isten az egész mindenség Ura. A református énekeskönyvbe régebben belecsempészett racionalista hamisítás, hogy Isten a mennyboltozaton ül, értelmetlen és bibliaellenes. Isten legkiválóbb és legdicsőbb teremtményeire támaszkodva kormányozza a világot: azok képezik trónusát.

A trón a mennyei hierarchia jelképe; a leghatalmasabb és legdicsőbb angyalok Isten uralkodótársai, munkatársai, akik mélységes áhítattal és örömmel nézik és végzik Isten világteremtő és világot fenntartó munkáját. Így kell értelmezni a Jelenések könyve ama kifejezését, hogy az ötödik csészes angyal a fenevad trónusára fogja kiönteni csapását, melytől a fenevad királysága elsötétül. A csapás abban fog állni, hogy Sátán legfőbb segítői és fejedelmei megőrülnek és ezzel a fenevad uralma lehetetlenné válik, minden elsötétül birodalmában. Sajátos tünet, hogy az istentagadók között az elme és idegbetegek szaporodnak. Sajátságos, hogy a Biblia szerint Isten trónjának angyalai, ha a láthatatlanságból kilépnek, mindig fényben, dicsőségben jelennek meg; ellenben a Sátán szolgálatában Jézus elfogására megjelenő papoknak ezt mondja az Úr: Ez a sötétség órája és fennhatósága! (Ef. 6: 12) e világ urai helyett e sötétség világurait említi, mert Sátánnak és trónállóinak uralma a világnak elsötétülését eszközöli.

Az ég Királya mellett földi királyok és angyalkirályok is említettnek a Bibliában, tehát teremtett királyok. Érdekes azonban, hogy a Biblia nem királyok teremtéséről beszél, hanem trónok, uraságok, vezérségek és fennhatóságok teremtéséről, melyekbe csak elhívja a kiválasztott embereket és nem a kiválasztott emberekhez szabja a trónokat, uralmukat. Ez azt jelenti, hogy az ember kicserélhető, az ember mehet, de a trón, az uralom megmarad. Dániel világbirodalmakat lát és nem egyes királyokat, kivéve az antikrisztusokat, akiknél a személyes sátánnak-adottságon van a hangsúly. Azt is jelenti ez a sajátos történet látás, hogy nem az emberek csinálják a történelmet, még akkor sem, ha azok a Napóleonok; hanem eszmék, irányzatok adják meg a történetet; nem az anyag, nem a gazdasági tények csinálják a történetet, hanem a szellemi világ.

Ezt Pál így fejezte ki: Küzdelmünket nem vérrel és hússal vívjuk, hanem vezérségek, fennhatóságok, a mostani sötétség világurai, a mennyeiben lévő rosszság szellemi tényezői /szellemiségei/ ellen. Eszmék, törekvések vívják a nagy harcot és a korszellem formálja az egyént, nem az egyén alkotja a

korszellemet. Az egyes emberek előkészített helyekre jönnek, távozásuk után más emberek veszik fel az elejtett szerszámot, vagy fegyvert; az ember elmegy, a harc marad. Egy ember sem nélkülözhetetlen. Isten, aki eleve megismerte az embert, mindegyiket beosztja a maga helyére és idejébe; ez a predesztináció! Ezt a történelem-szemléletet fejezi ki (Héb. 11: 3) „Hittel értjük meg, hogy Isten beszéde igazította el a korokat /a „világokat” fordítás hamis!/ azért, hogy amit nézünk, úgy tűnjék fel előttünk, mint láthatókból származó.” Dániel próféta látomásaiban a történelmet tiszta és tisztátalan angyalfejedelmek intézik és ezek az angyalfejedelmek láthatatlanul közöttünk élnek; csak olykor válnak láthatókká kiválasztott emberieknek.

Az Isten szellemi munkatársai, az angyalok ranglétrákban vannak elosztva; mint a Jelenések könyve előadja, egyik utasításokat ad a másiknak, és mint Judás levelében mondja, oly szigorú köztük a fegyelem és a rangtisztelet, hogy Mihály főangyal még a bukott Sátánt sem merte szidalmazni, hanem Istenre hagyta az ítéletet. Isten pedig az égi trónteremben hagyja a lázadó angyalokat, míg perüket végig nem folytatják. A tisztátalan angyalok is feltétlenül engedelmeskednek Isten parancsszavának, mint az a tisztátalan szellem, akit Isten Saul gyötrésére elküldött. Jézus és az apostolok szavára a megszállottakból kimennek a tisztátalan halottak szellemei. Mint egy hadsereg, oly fegyelmezett a szellemvilág, egészen úgy, ahogy azt a kapernaumi százados gondolta. Az angyalvilág utolsó, legkisebb tagjáig meg van szervezve és engedelmeskedésbe állítva. Ennek a megszervezett angyalseregnek igen nagy része igen közeli és állandó érintkezésben áll az embervilággal és azt vezérli, befolyásolja, csakhogy kétféleképpen: a tiszta angyalok szabadon hagyják az ember elhatározását és hagyják a maga útján menni, míg csak útjának helytelenségéről meg nem győződik; csak lelkiismeretét ébresztgetik, mi őket sokszor kínozza. A tisztátalan angyalok nem nagyon kínozzák az emberek lelkiismeretét; ehelyett feltétlen, vak engedelmességre bírják őket, vagy kéjek ígéretésével, vagy megfélemlítéssel. Az isteni és sátáni módszer e kétféle útján hat a szellemvilág az emberiségre és abban két embercsoportot nevel: egyes bizonyágtéteket, kik életükkel, vérükkel igazolják bizonyágtételük igazságát és tömegeket, akik magukkal sodorni igyekeznek az embereket, tőlük önállóságukat elrabolva. Mindkét hatásban a láthatatlan szellemek és a tőlük vezetett emberek az embereknek a tudta nélkül össze vannak szervezve: angyal az angyalnak, angyal az embernek, ember az embernek adja át az égi Király, vagy a vádló Sátán parancsait és a sötétben járó emberek tudattalanul mennek azoknak a szellemhatásoknak a vezetéken, amelyeket saját gondolataiknak hisznek. A szellemvilág megőrzi titkát és csak próféták látják a valóságot Isten hadserege egyénenként kapott parancsot követve, mégis csodálatos egységben haladnak egy sokszor

nekik is érthetetlen úton a biztos győzelem felé; a nagy, megcsalt embertömeg pedig minden belső egység nélkül egybevert, de nem egyetértő tömegként megy a korszellem után, melyeket egyéneként gyűlölnék. A látó próféták még a tiszták között is kevesen vannak. A mennyei hierarchiáról, melyet egyetlen Fő irányít, vezet a nagy sokaságnak tudata nincs. Pedig ez a hierarchia nagyon is működik. „Nem azt teszem, amit akarok, hanem amit nem akarok, azt cselekszem”. (Róm. 7: 19)

A szellemvilág vezet, az a szellemvilág, amelynek magamat odaadom. Az egyik ember megy a vértanúk útján, a másik a vak odaadás felelőtlen, kényelmes útján, melyen nem kell gondolkodni, csak engedelmeskedni. Két hadsereg, két szellemi közösség van az embervilágban kétféle fegyelem, de mindkettőnél láthatatlan szellemi világ uralkodik. Királyi trón áll a királyi trónnal szemben; az egyik az igazi Király ül, a másikon a lázadó, bitorló hazug. Mindkettőnek vannak miniszterei vezérei, fennhatóságai és mindkettő azt állítja. Nekem adatott minden fennhatóság. Fennhatóság áll fennhatóság alatt és fölött, belülről jön a parancs és megy az alsóbb hatósághoz. A kettőség ellenére azonban minden hatóság Istentől van; mert a Teremtő teremtette a hatóságokat. A Teremtő akarata, hogy ne anarchia legyen a világon, hanem parancsolok és engedelmeskedők.

Parancsolókat és engedelmeseket találunk ott is, ahol egyenlőséget, azaz anarchiát hirdetnek. Sátánnak is van trónja, de aki e trónon ül, hazug. Trónját a hozzá hasonló lázadók legfőbbjei alkotják és azok megtévelyítésére épül fel uralma.

Uralma addig tart, míg hazug beszédének hitelt adnak azok, akik magukba az igazság szeretetét be nem fogadták. Az egyik hadsereget a lázadás, gyávaság és önzés közös érdeke tartja össze; a másikat az az elhatározás, hogy az igazsághoz, ha belehal is, hű marad. Az egyik hadseregben a lelküket a vak elszántság tartja, a másikban a közösséghez való hűség, a magát megtagadó szeretet és a trónon ülő ígérete, és reménység. Az egyik tábornak egyszer össze kell roppannia! Melyik tart tovább?!

Még három görög szó értelmét kell megadnom: az egyik az „*exouszia*”, a másik a „*dünamisz*”, a harmadik az „*iszkhüsz*”. A három fogalmat a fordítások teljesen, összezavarják, „*exousziát*” hatalomnak fordítják, a „*dünamisz*” erőnek. A három szó értelme a következő: fennhatóságot, felhatalmazást, jogot, szabadságot jelent az „*exouszia*”; hatalmat, képességet és a „*dünaois*” erőt az „*iszkhüsz*” hatóerőt. Mindkét hadseregben a magasabb úr felhatalmazást ad az alsóbbnak és ezt a saját alacsonyabb területén főhatósággá teszi. De hogy akaratát megvalósíthassa, ehhez hatalmat kell adnia neki, mert a jog hatalom nélkül semmit sem ér. A hatókör, a hatalom esetről esetre adatik, minden teremtmény születésétől fogva és természetének megfelelően erővel rendelkezik, ezeket a fogalmakat nagy divat összezavarni. Egyetlen erős sem tehet semmit, ha hatóköre és hatalma nincs, mert

a Seregek Urának felhatalmazásával és hatalmával a kicsiny Dávid legyőzheti az erős Góliátot. Aki fennhatóságot kap, tehetetlenné válhat, ha nem kap állandóan hatalmat Attól, aki minden alkalmatosságnak, erőnek és életnek forrása.

Sámsonnak, az Isten prófétájának a bírónak fennhatósága végig segített; de a bűn elvette hatalmát és ellenségeinek foglya lett; mikor e magába szállás visszaadta hatalmát, már csak egy tettét valósíthatta meg, mert a halál elvette fennhatóságát és aláment az elerőtlenültek, a halál bágyadtságában ülők közé.

Mi mindebből a tanulság? Meg kell ismernünk a ránk bízót feladatot, azaz a hatókört, fennhatóságot, melybe Isten küldött és melyet nem mi választottunk magunknak. Abban a hatókörben, azaz „*exousziá*”-ban állandóan kell kérnünk és kapnunk az alkalomról alkalomra szóló, a minden népnek külön kijáró hatalmat, képességet és nem vélnünk, hogy aki a fennhatóságot adta, az akkor is ad hatalmat, ha a Tőle való teljes függést meg nem őrizzük. Nem szabad gondolnunk, hogy természeti erőnk bármilyen munkára is alkalmassá tesz bennünket! Egy hadsereg katonái, vagy tisztjei vagyunk és állandó függésben vagyunk a felsőbb hatóságtól, végső fokon az égi Királytól. Minden katona odaáll ahová felsőbb hatósága állítja: senki sem nevezheti ki saját magát gyógyítónak, vagy tanítónak az Isten királyságában. Meg kell tudnunk, hogy helyünkön vagyunk-e ott, ahová az Isten rendelt bennünket. Hágár úrnő akart lenni, holott Isten szolgálónak rendelte és ez önkényesség tette szomorúvá életét. Mikor a jutalmát fogják osztani, azt fogják kérdezni: hűek voltunk-e helyünkön, ahová Isten állított. Ne feledjük; ott leszel boldog és gyümölcstermő, ahol Isten várja szolgálatodat. (Jud. 6). szerint a lázadó angyalsereg bűne az volt, hogy nem őrítették meg elsőségüket és elhagyták lakóhelyüket, azaz semmibe vették az Istentől nekik adott vezérséget, mert Istennel akartak egyenlők lenni és nem lerték többé otthonukat a szent angyalok társaságában, földi felszólva, új gyülekezetét, új egyházat alapítottak. A mennyei hierarchiában nincs nagyobb bűn, mint ha valaki saját feje után indul és maga akar magának külön közösséget teremteni. Istentől kijelölt helyünket magunk kigondolta hellyel és feladattal cserélni fel; ez a lázadás bűne!

„*Csia Lajos - feljavított kézírata.*”